

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 494 ■ 12 Ağustos 2014 ■ Fiyatı: 1 TL.

Demirtaş oyları yüzde 10'a çıkarttı



Milyonların mesajı

BARİŞ

ÇÖZÜM

ÖZGÜRLÜK

CHP için sonun başlangıcı



Sosyalist İşçi'de yıllardır, CHP'den demokrat bir parti çıkamayacağını, bu kadar açık bir şekilde ulusalcı bir perspektifle yoğrulmuş ve şekillenen bir partinin, demokratik dönüşüm geçirmesinin imkânsız olduğunu anlatıyoruz.

2000'li yılların başından beri ulusalcı ve daha da net adıyla Ergenekoncu akıl hocaları, hayali şeriat tehlikesini engellemek için CHP'ye darbe çağrılarını yapan mitingler örgütledi. CHP tabanı, öncelikle, "tehlikenin farkında mısınız?" sorusuna yanıt vermek, tehlikeyi ancak askerî bir baskı gücüyle dengeleyebileceğini göstermek üzere örgütlenen bu mitinglerde ulusalcı odağın merkezinde kenetlenmeye başladı.

Hayalî bir tehdite karşı kenetlendiği için, sonraki her adım bu partiyi daha da biçimsiz, politikasız, gerçek dışı sorunlar için örgütlenen bir parti hâline getirdi.

CHP her adımda sağa kayd. Ulusalcılık etrafında partinin tüm düzeyinde yaşanan kemikleşme öylesine sertti ki, sol bir ana muhalefet partisi için karşısına çıkan bulunmaz fırsatların hepsini elinin tersiyle itti.

Bunlardan birisi, çözüm süreci. CHP, çözüm sürecine, son bir buçuk yıldır değil, Oslo süreci olarak adlandırılan dönemden başlayarak karşı çıktı. Köklü bir sorunun çözümü konusunda demokratik bir reform hamlesine karşı kampanya yapan ulusalcı bir odak haline geldi. 2012 yılında daha net bir müzakere sürecine dönüşen çözüm sürecine ise, sadece ve sadece bu sürecin AKP'ye yarayabileceği gerekçesiyle sırtını döndü.

Ergenekon ve Balyoz davalarında, darbecilerin ve katillerin yargılandığı davalarda, CHP liderleri, Ergenekoncuların avukatlığını yaptı. Ergenekoncuları ve darbecileri ağızdan savundu.

CHP'nin sağcı olduğu için kaçırdığı diğer fırsat ise 2010 anayasa referandumuydu. CHP, darbe anayasasında yapılacak değişikliklere, dolayısıyla askerî vesayet geriletilmesine karşı en sert kampanyayı yapan parti oldu.

Toplumdaki demokratik değişim talebine sadece sırtını dönmekle kalmadı, toplumun demokrasi eğilimine karşı savaş açtı. CHP'nin önündeki son sınavlardan biri 17 Aralık'ta açığa çıkan yolsuzluk ve rüşvet skandalıydı. CHP, hükümetin tüm kademelerinin bulaştığı açık olan böyle bir rezaletle karşı, aşağıdan bir muhalefet örgütlemek yerine, sırtını arka arkaya yayınlanan kasetlere yasladı.

Gezi direnişi de CHP açısından bir sınavdı. Ama Gezi direnişinin özgürlükçü karakteriyle ilgisi olmayan ulusalcılığı, bu partinin Gezi direnişine müdahalesini 30 Mart seçimlerinde Sarıgül'ü aday göstermek düzeyine çekti.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri, CHP'nin on yıllık dibe vuruş sürecinin zirvesi oldu. Cumhuriyet'in kalesi olarak gördükleri alanı da kaybetmiş oldular. Sicilinde, artık, sadece darbecileri savunan parti olma maddesinin yanı sıra onlarca insanı öldüren faşist MHP'yle ittifak kuran parti olma maddesi de var.

Şimdi, bir davet çıkartmanın tam zamanıdır. CHP'de sol adına duran, CHP'den sol adına bir şeyler çıkartmaya çalışanlar, solculuğu Erdoğan karşıtlığıyla, İslamofobiyle özdeşleştiren bu partiden hızla kopmalıdır.

Bu parti solcu değildir. Sağcıdır.

“Paralel yapı” soruşturmasında ikinci dalga

Hükümet, Gülen cemaati için “İnlerine gireceğiz” demişti. Bunun üzerine geçen haftalarda polisler operasyon başlatılmıştı. Operasyonun ikinci dalgasında geçen hafta 4 polis daha tutuklandı.

Hiçbir polisin tutuklanmasına üzülmemiz söz konusu olmaz. Bunlar aynı zamanda Gezi direnişi sırasında aktivistlere gaz bombaları ve plastik mermiler yağdıran, muhtemelen Hrant Dink cinayetinin engellenmemesinde payı olan polisler.

Ancak operasyon, AKP'nin 12 yıllık ortağıyla ilişkisinin bozulması sonrası, yolsuzluk ve rüşvet iddialarının bir darbe girişimi olduğunu ispat-

lamak için yürütülüyor. Zira polisler halka karşı işledikleri suçlar nedeniyle suçlanmıyorlar.

Zaten Gezi direnişi sırasında ki polis şiddeti eleştirilerine karşı Tayyip Erdoğan meydanlarda “Polise talimatı kimin verdiğini soruyorlar. Ben verdim ben!” diye kükrüyor, Başbakan'ın siyasî başkanışmanı Yalçın Akdoğan yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarından hemen önce “Polisler Türkiye'yi demokratikleştiriyor” diyordu.

Hükümetin “paralel yapı” operasyonlarıyla birlikte bir yandan tüm darbeciler aklandı, serbest bırakıldı.

Bir yandan da ulusalcı cep-

henin bir bölümü, bu operasyonlardan yola çıkarak, Balyoz ve Ergenekon davalarının da “uydurma” olduğunun ispatlandığını iddia etti. Oysa iki hafta önce İlker Başbuğ bile Şemdinli'de “iyi çocukların” provokasyonu başlatıp Hrant Dink cinayetine kadar uzanan bir “süreç” olduğunu ifade etmişti. Balyozcular, Ergenekoncular gerçek bir askerî darbe planlıyorlardı, bu doğrultuda cinayetler işlediler. Darbe davalarının bu yüzden Kürt siyasetçileri rehlin alan “KCK” operasyonlarından ve paralel yapı soruşturmalarından ayrı değerlendirilmesi gerekir.

Suriyeli sığınmacılar kardeşimizdir!

Kanlı bir iç savaştan kaçıp Türkiye'ye sığınan Suriyelilere yönelik ırkçı grupların saldırıları sürüyor. Hükümetin önceki hafta 81 ilin valiliklerine gönderdiği, dilencilik yapan Suriyelilerin toplanarak kamplara gönderilmesi talimatını veren genelgeden sonra büyük şehirlerde, sokaktaki Suriyeli sayısında hızlı bir düşüş gözlemlendi. Medyada konuyla ilgili hiçbir haber çıkmadı, devlet veya hükümet hiçbir bilgi vermedi.

Suriyeliler nerede? Toplanıp zorla kamplara mı yollandılar?

Hükümet yanlısı medyada ise Suriyeli dilencilerin arkasında “organize çetelerin” olduğuna dair derin “analizler” yer almaya başladı.

Geçen hafta sonu Suriyeli mültecilerle dayanışmak isteyenler İstanbul'da sokağa çıktı. İrkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe platformunun çağrısıyla İstiklal Caddesi'nde yapılan yürüyüşte “Suriye halkı yalnız değildir”, “Mülteci hakkı insan hakkıdır”, “İrkçılığa dur de” ve “Öz-öz-özgürlük göçmenlere özgürlük” sloganları atıldı. Eylemde hem Suriyelilere yönelik ırkçı saldırı hem de hükümetin yayınladığı genelge protesto edildi. Suriyelilerin misafir değil mülteci oldukları vurgulandı ve bu statülerinin ve haklarının tanınması talep edildi.

DurDe adına yapılan basın açıklamasında, medyanın sığınmacılara yönelik ırkçılığı kışkırttığı, Avrupa'daki göçmen düşmanı neonazilerle aynı argümanların kullanıldığı belirtildi. Açıklamada ayrıca, “Türkiye'de işsizliğin, yoksulluğun sebebi Suriyeli sığınmacılar değil; Suriyelileri ucuz işgücü olarak sömürenlerdir. Sığınmacılara yönelik ırkçı saldırganlığa karşı



çıkarmak zorundayız. Hükümetten sığınmacıların koşullarını hızla iyileştirmesini talep ediyoruz. İrkçı saldırganlığa karşı hemen tedbir alınmalıdır” denildi.

Seçim kampanyalarındaki ırkçılık

Erdoğan Cumhurbaşkanlığı kampanyası boyunca ırkçı ve ayrımcı söylemlere özellikle yöneldi. Toplumda Alevilere, Kürtlere, Ermenilere yönelik yaygın ırkçı bakışa oynayarak ırkçı-milliyetçi Ekmeleddin koalisyona karşı propaganda yaptı. Kılıçdaroğlu'na Alevi, Demirtaş'a Zaza dedi. Tabi onların kimliklerine saygı duyduğu için değil. Türk ve Sünni çoğunluğun Alevilere ve Zazalara yönelik önyargılarına seslendi. Zaten bu nedenle de aynı konuşmasında “ben de Sünniyim” dedi.

Erdoğan daha sonra ayrımcı

söylemini bir adım ileri taşıdı: “Çıktı bir tanesi affedersin çok daha çirkin şeylerle Ermeni diyen oldu. Ben dedemden, babamdan öğrendiğim Türküm.” dedi. Yine toplumun Türk ve Sünni çoğunluğunda yaygın olan Ermeni düşmanlığına oynadı bu sefer de.

Neden Ermeni olmayı çirkin bir şey olarak ifade edebiliyor Erdoğan? Çünkü 1915'te gerçekleşen Ermeni soykırımı ile yüzleşilmiş değil, devletin bütün katmanlarının karşıtığı Hrant Dink cinayeti çözülmüş değil, askerde vurulan Sevag'ın katillerinden hesap



solmuş değil. Onlarca yıldır bu ırkçı nefreti örgütleyen Ergenekon yapılanması dağıtılmış değil. Faşist parti MHP kapatılmış değil. Yani ırkçılık ve milliyetçilik ile bu topraklarda hesaplaşmış değil. Bu nedenle Ekmeleddin de Erdoğan da en hakiki Türk'ün

kendileri olduklarını, en milliyetçi olanın kendileri olduklarını anlatarak oy almaya çalıştılar.

Demirtaş'ın adaylığı milliyetçiliğe ve ırkçılığa vurulmuş önemli bir darbe oldu ama yeterli değil. Önümüzdeki dönemde (Ermeni soykırımı-

nın 100. yılı yaklaşırken, genel seçimler yaklaşırken ve müzakerelerde yasal görüşmeler başlamak üzereyken) belli ki daha da yükseltilmeye çalışılacak ırkçı ve ayrımcı söylemlere karşı daha güçlü bir mücadele vermemiz gerekecek.

Emperyalizme, diktatörlere ve IŞİD'e hayır! Ortadoğu halkları kazanacak!

İsrail bir ay boyunca Gazze'ye saldırdı, 2 bine yakın Filistinliyi katletti. Irak'taki ilerleyişi süren IŞİD, Şengal'de Ezidilere, Mahmur'da Kürtlere saldırıyor. ABD, IŞİD'e karşı Irak'a hava saldırılarına başladı.

Şengal'de binlerce kişinin IŞİD tehdidi karşısında dağa çıkmasıyla birlikte büyük bir insani kriz yaşandı. Filistin'de yaralıların bulunduğu hastaneler, insanların "güvenli" olduğu gerekçesiyle sığındıkları BM okulları bombalandı. Siyonizmin, Arap egemen sınıflarının ve diktatörlerin, emperyalizmin yarattığı kaos ortamında Ortadoğu yine kan gölü.

Bu duruma nasıl gelindi?

Ortadoğu'da üç yıl önce bambaşka bir hava vardı. Arap Baharı'yla birlikte ayağa kalkan emekçi sınıflar bölgedeki tüm egemen güçleri, bir bütün olarak uluslararası kapitalizmi tehdit ediyordu. Tunus ve Mısır'da çok kısa sürelerde on yıllardır hüküm süren diktatörler devrildi.

Hem bölgesel güçler hem de küresel elitler, devrimleri ezmek için harekete geçti.

Libya'ya NATO müdahale etti, bugün ülkede bütünüyle bir kaos var. Mısır'da şu an hem ABD'nin başını çektiği Batı emperyalizminin hem de Rusya'nın başını çektiği Doğu emperyalizminin desteklediği bir cunta hükümeti terör estiriyor. Bahreyn Devrimi, Suudi tanklarıyla ezildi. Suriye'de Esad rejiminin bombardımanı altında milyonlarca kişi için hayat cehenneme döndü.

IŞİD nasıl ortaya çıktı? Nasıl durdurulacak?

Mezhepçi ve vahşi bir örgüt olan IŞİD, ilerleyişini böyle bir ortamda sağlıyor: Arap Baharı'nın yenilgi dönemi, Suriye'de dünyanın en yalınz kalmış devriminin diktatörü devrememesi, Irak'ta Maliki'nin mezhepçi politikaları ve ülkede Sünnilerle Şiileri birleştiren protesto gösterilerini şiddetle bastırması.

Arap devrimlerinin umut vadettiği dönemde din ve mezhep ayrılıkları silikleşmişti. Mısır'da Hristiyanlarla Müslümanlar, Mübarek'e karşı el ele direndi. Suriye'de devrimin başında Aleviler ve Hristiyanlar da muhalif örgütler kurarak, yerel komitelere katılarak Esad'a karşı mücadelenin içinde yer aldılar. Irak'ta 2012 yılı sonundan başlayan 2013 sonuna kadar devam eden protesto gösterileri, yıllar sonra Şiilerle Sünnileri mücadelede birleştirmişti. Karşıdevrimin ilerlediği dönem ise IŞİD gibi örgütlerin taban kazanmasına sebep oldu.

Ancak IŞİD kaçınılmaz bir son değil. Suriye'de aylardır muhalif birlikler bu örgütle çatışıyor, hakim olduğu bölgelerde halk tarafından protesto ediliyor. Irak'ta da IŞİD, Musul'u ele geçirirken ittifak yaptığı eski Baasçı örgütler ve yerel gruplarla ihtilafa düştü, çatışmalar yaşandı.

ABD emperyalizmi umut olabilir mi?

ABD'nin IŞİD hedeflerini bombalaması, birçok kişi tara-



Irak'taki ABD güçleri

findan insani krize ve IŞİD'in ilerleyişine karşı çare olarak görülmeye başlandı.

Oysa Irak'a bugünkü durumun en büyük sorumlusu ABD. 2003 yılında başlayan işgal sonrası oluşan ortamda 1 milyonu aşkın kişi öldü. Emperyalizm, Irak'taki farklı grupları birbirlerine karşı kullanarak mezhepçi çatışmaları körükledi.

ABD, Irak'ta yaşadığı siyasi yenilginin ardından, uzunca bir süredir Ortadoğu'daki gelişmelere askeri olarak müdahil olamayacak kadar zayıflamıştı. Son gelişmeler, bu durumu da değiştirdi.

Batı emperyalizminin girişti-

ği bütün kanlı savaşlar ve işgaller "insani" gerekçelerle, "demokrasi" adına yapıldı. Hepsi, gerçekleştiği bölgelerde ölümleri ve şiddeti tırmandırdı. 11 yıl önce "İslami terörizm" karşı gerçekleştirilen işgale bütün dünya halkları karşı çıkmıştı. Bugün aynı argümanla, IŞİD'e karşı Irak'ta hava saldırılarının başlamasına koşulsuz olarak karşı çıkmalıyız.

Cözüm: Arap devrimlerinin zaferi!

Ortadoğu halkları 2011 yılında İsrail'e, diktatörlere, emperyalizme ve mezhepçiliğe karşı çözümleri gösterdiler.

Sokaklara çıktılar, grev yaptılar, bölgeyi kitlesel ayaklanmalarla sarstılar. Öyle ki, ABD'deki Wall Street işgalinden tutun da Avrupa'daki sosyal mücadelelere kadar, her kese ilham verdiler. Bugün ise Tahrir Meydanı umudu ve değişimi değil, Sisi cuntasını ve onun gerçekleştirdiği kitlesel katliamları temsil ediyor. Halep, özgür bir Suriye'nin parçası değil; katliamların, işkencelerin, açlığın, kıtlığın ve salgın hastalıkların şehri.

Bölgede savaşın, ölümlerin ve baskının durması, bu durumun tersine çevrilmesine, devrimlerin yeniden ayağa kalkmasına bağlı.

Kapitalizmin suç dosyası

İronik saldırılar

Geçtiğimiz hafta ABD, IŞİD karargahlarını bombaladı. Temsili de olsa bu bombardımana sevinenler ve hatta ABD'nin müdahalesine karşı çıkanları eleştirenler de eksik olmadı. Bombardıman, açıklık ve susuzlukla boğuşan Ezidiler için bir kaçış oluşturmak amacını gütmüyordu elbette.

İşin ilginç yanı, ABD tarafından bugün bombalanan IŞİD örgütünün bugün varlığını borçlu olduğu şey, ABD'nin

2003 yılında gerçekleştirdiği Irak işgali. ABD eliyle doğmuş bir "alev topu" ile daha karşı karşıyayız. Dahası, ABD Irak'tan hemen önce Afganistan'a saldırdığında ikiz kulelere düzenlenen El Kaide bağlantılı saldırının "intikamını almak" ve "küresel terörü bitirmek" için gerçekleştirdiğini açıklıyordu. İşin daha da trajikomik yanı ise, El Kaide'nin de, SSCB işgali sırasında ABD tarafından desteklenmiş olmasıydı.

Afganistan işgalinde desteklenen El Kaide, ikiz kulelere

saldırdı. Küresel teröre karşı Afganistan ve ardından Irak işgali ise "küresel terörü" devasa boyutlara ulaştırmaktan başka bir işe yaramadı.

ABD, 2003 yılında IŞİD'in "anavatanı" Irak'ı işgal ederken "kitle imha silahları" olduğu yönünde bir propaganda yapmıştı. İşgalin ardından 11 yıl geçmiş olmasına rağmen, ABD'nin talan ettiği ve 1 milyondan fazla insanın ölümüne yol açan işgalin bilançosu dışında kitle imha silahı bulunmadı.

Burada yine ironik bir

durum var. Irak'ı "kitle imha silahı" bulunduğu için işgal eden ABD, en fazla sivil ölümlüne neden olan kitle imha silahını kullanan tek ülke. Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombaları bugüne kadar, kitlesel ölümlere yol açacak şekilde kullanılmış tek nükleer saldırı olma özelliğini taşıyor.

Hiroşima ve Nagazaki şehirleri tercih edilirken, patlamanın etkisinin tam olarak anlaşılabilmesi için bombanın doğrudan etki alanının ötesinde de yerleşim olmasına

ve böylece radyoaktif serpinti nedeniyle de ölümler yaşanabilmesine dikkat edilmiş. Doğrudan 400.000'e yakın kişinin ölümüne sebep olan nükleer saldırıların ardından neredeyse 70 yıl geçmesine rağmen, sadece ABD'nin elinde bulunan atom bombası sayısı 6000'i geçiyor. Dünya üzerinde bulunan nükleer silahların toplam gücünün ise dünya üzerindeki yaşamı 7 kez sonlandırmaya yeteceği tahmin ediliyor.

CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ

Barış süreci kazandı, milliyet

10 Ağustos seçimlerinde Erdoğan 20 milyon, İhsanoğlu 15 milyon, adayımız Selahattin Demirtaş ise 4 milyon oy aldı.

Bu sonuç, barış sürecinin ve bu sürecin gerçek sahibi olanların adayı Selahattin Demirtaş'ın zaferidir.

Öte yandan bu sonuç, bir düzineden fazla milliyetçi, ulusalcı ve faşist partinin ortak adayı İhsanoğlu'nun açık başarısızlığıyla, 2014 seçimlerinde 19.4 milyon olan CHP-MHP oylarının 4 milyon azalmasıyla birlikte düşünüldüğünde, milliyetçi cephenin açık yenilgisi, hatta çöküşü anlamına gelmektedir.

Erdoğan ise ilk turda cumhurbaşkanı seçilmesini sağlayan oy oranını yakaladı ama yüzde 51.7 oranında aldığı oy, baş-

kanlık hevesine yolu açan, istediği gibi at oynatmasına imkân tanıyan bir oran değil.

Abdullah Öcalan şimdi daha güçlü!

Yıllardır kapatıldığı dört duvar arasında barış için, akan kanın durması için, savaş alanlarında gençlerin ölmesini engellemek ve Kürt sorununun çözümünde demokratik adımların atılmasını sağlamak için mücadele eden Abdullah Öcalan, artık müzakere sürecinde çok daha güçlü.

Artık, Abdullah Öcalan'ın barış-çözüm-özgürlük taleplerinin arkasında yaklaşık yüzde 10'luk bir halk desteği var.

Seçim sürecinde kazanan, aynı zamanda barış için mücadele eden Abdullah Öcalan olmuştur.



Milliyetçi olmayan AKP karşıtlığı



Cumhurbaşkanlığı seçimleri, AKP'ye karşı mücadelede kestirme bir yol olmadığını, önemli olanın güvenilir bir mücadele zemini inşa etmek olduğunu bir kez daha gösterdi. Tıpkı Demirtaş'ın yaptığı gibi, Erdoğan ve çevresinin hırsızlığını, yolsuzluğunu, son dönemde gelişen tüm adaletsizlikleri eleştirirken, CHP-MHP çizgisine taviz vermemek mümkün. CHP-MHP dört milyon oy kaybederken, HDP'nin oylarını 1 milyon seçmenle artırması, aslolanın doğru politikalar etrafında mücadele etmek olduğunu, seçimlerin, bu mücadelenin bir başka platformu olduğunu gösterdi.

İrkçılarla yapılan bir ittifak değil, doğru politika-

lar etrafında somut çağrılar AKP'ye karşı dirençli, demokratik, sol ve milliyetçilikle ilişkilenebilir. İşte Selahattin Demirtaş'ın aldığı oylar tam da bu vurgumuzu doğrulamıştır. Bu kampanyayı bir başlangıç olarak görmek ve değişimi, umudu hala AKP'de ve Erdoğan'da gören işçi ve yoksul kitleleri kazanmak için çabalamak gerek. Demirtaş kampanyasını daha laik olmadığı için eleştirenler, laiklikle Kemalizmi, devlet laikliğini karıştırıyor. Demirtaş, laik ve özgürlükçü bir kampanyayı aynı anda sürdürdü, laikliğin doğal bir sonucu olarak tüm inanç sahiplerinin eşitliğini ve özgürlüğünü savundu.

Şimdi barış için mücadele zamanı

Seçim sürecinde Türkiye'nin ezilen, horlanan, yok sayılan, mevkî ve makam sahibi olmayan tüm emekçilerine seslenmiş olan Demirtaş'ın aldığı oylar, Türkiye'de yeni bir dönemin habercisi olmuştur. Bundan sonra, Türkiye'nin tüm halklarının ve tüm kimliklerinin, yoksul bırakılan ve güvencesiz, sendikası ve güvenliksiz çalışma koşullarına mahkum edilen tüm emekçi kesimlerinin, özgürlük, demokrasi, adalet, eşitlik, barış, çevre gibi ortak değerlerin peşinden gitmesini önleyen suni kavgaların, toplumu bölen, kamplaştıran ayrımların empoze edilebilmesi kolay

olmayacaktır.

Bugün her kimlikten ve inançtan 4 milyon genci, kadını, emekçiyi, işsizi, LGBTİ bireyi seçim sandığında buluşturan kampanyayı, 2015 genel seçimlerine taşımak için örgütlenmek zorundayız.

Örgütlenmek zorundayız çünkü, Ermeni soykırımıyla hesaplaşmak, çevre katliamını engellemek, çözüm sürecinin Kürt halkının lehine ilerlemesini sağlamak, iş cinayetlerini, kadın cinayetlerini durdurmak, hırsızlığı, yolsuzluğu yargılamak, ırkçılığı ve milliyetçiliği daha da geriletmek için kaybedecek tek bir saniyemiz bile yok.

Bu mücadeleleri yaygınlaştırarak 2015 seçimlerine hazırlanabilirsek, 10 Ağustos'un kanıtlandığı gibi aşağıda, mücadelenin içinden gelişen muhalefetin, ana muhalefet olmasının ve kazanmasının önünde hiçbir engel yok.

Bütün hırsıyla beraber Cumhurbaşkanlığı koltuğuna oturacak olan Erdoğan'ı frenleyecek ve en önemli, en kritik siyasal sorun olan Kürt sorununun barışçıl temellerde çözüm adımlarını hızlandıracak olan olan, tam da 10 Ağustos muhalefetinin siyasal yelpazesinin ana gövdesi haline gelmesidir.



MLERİ:

İtçi cephe çöktü!



Ne hırsıza ne de ırkçıya

Cumhurbaşkanlığı için adaylar belirlenmeden haftalar önce, adayımızın Selahattin Demirtaş olduğunu açıkladık. Bunun açık bir nedeni vardı: Demirtaş hem Kürt Özgürlük Hareketi'nin içinden geliyordu, bu hareketin deneylerine sahipti hem de BDP eşbaşkanlığı boyunca, Kürt Özgürlük Hareketi'yle batıda işçi sınıfı ve tüm ezilenler arasında

köprü kurmayı sağlayabilecek bir perspektife ve politik üsluba sahip olduğunu kanıtlanmıştı. Bu açıdan, ne yolsuzluğa bulandığı apaçık olan Erdoğan'a ve onun siyaset alanını kendi çıkarları doğrultusunda dizayn etme çabasına mahkumduk ne de ırkçı, milliyetçi, sttaükocu, Ergenekoncu partilerin, köhnemiş siyasal geleneklerin ortak adayına.

Demirtaş'ın başta İstanbul olmak üzere, İzmir ve Ankara gibi illerde de HDP-BDP'nin seçmen kitlesini %25 oranında artıran kampanyası, önümüzdeki dönemde, hem güncel politik sorunlara cevap vereceğimiz mücadele başlıkları açısından hem de 2015 genel seçimlerine hazırlık açısından çok önemli bir siyasal sıçrama zemini yaratmıştır.



Ulusalçılığın iflası

Çok sık kullanılan bir tabirle, "şimdi onlar düşünsün!".

Şimdi büyüyen bir kitle hareketi var. Büyüyen, barışı savunan, radikal taleplere sahip olan bir kitle hareketi var.

Çok açık ki, CHP Genel Başkanı, derhal istifa etmelidir!

Çok açık ki, MHP Genel Başkanı derhal istifa etmelidir!

Çok açık ki, tüm toplum sert bir politik mücadele içindeyken ve seçimler bu mücadele-

nin alanlarından birisi haline gelmişken, "Boykot" taktiğini öneren liderlikler istifa etmelidir!

Tüm seçim kampanyası boyunca sarıh bir şekilde, barışı, eşitliği, adaleti, işçilerin, kadınların, Kürtlerin, Ermenilerin, özetle tüm ezilenlerin yıllardır dile getirdiği demokratik talepleri savunan Selahattin Demirtaş yerine, ulusalcı kodlamalarla beslenen anti AKP'ciliği gerekçe göstererek, insanlara faşist

MHP'yle ittifak kuran CHP'nin çatı adayına oy çağrısı yapan sol liderlikler istifa etmelidir.

Seçimlere katılımın önceki seçimlere göre düşük olmasını "boykot" taktiğinin doğrulanması olarak anlatanların, politik mücadelenin bu kadar keskinleştiği koşullarda, seçim sandığına gidemeyecek kadar bezgin olan kesimlerin siyasi eğilimini politik bir tutum gibi sunmalarını hiç kimsenin ciddiye almayacağı çok açık.



haftanın yorumu

"Ah vah!" mı, "Yeni Türkiye" mi

"Recep Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı'na karşı 50 maddelik manifesto!" başlıklı yazısında 50 maddeyi saydıktan sonra, Hasan Cemal seçim sonuçlarını şöyle yorumlamış:

"Bütün bunları yapmış bir Recep Tayyip Erdoğan'ın, 10 Ağustos 2014'te, üstelik ilk kez halk tarafından yüzde 51.7'lik oy oranıyla 12. Cumhurbaşkanı seçilmiş olması kendisi için bir zafer, Türkiye için bir hezimetdir..."

Elli madde şu tür başlıklar altında toplanmış: "Basın ve ifade özgürlüğünü hiçe saymış... hukuku, hukuk devletini paspas etmiş... yargı bağımsızlığını yerle bir etmiş... nefret suçu işlemiş..."

Bunların hepsine aşağı yukarı katılıyorum.

Fakat anlayamadığım bir şey var.

"Hezimete" uğrayan bu "Türkiye" nedir? Kimdir?

Seçim olmuş, birisi kazanmış, birileri kaybetmiş. Bu "Türkiye" nedir ki hezimete uğramış? Benim farkına varamadan, bir başka "şey", adı "Türkiye" olan bir başka aday seçimlere girip hezimete mi uğramış? Çok mu az oy almış zavallı?

Tam çözemiyorum, ama galiba Hasan Cemal "Türkiye" derken, CHP-MHP seçmenini ve İhsanoğlu'nun oyları azalır korkusuyla Demirtaş'a oy çağrısı yapamayan küçücük "sol" partileri kastediyor.

Yani Erdoğan'a oy veren %52 ile Demirtaş'a oy veren %10 "Türkiye" değil. Onlar başka bir şey. Belki "Botswana", belki "Burundi", kimbilir?

Hasan Cemal ve temsil ettiği "Türkiye" acaba bir gün anlayabilecek mi: Siz memleketin geri kalanını (yani çoğunluğunu) başka bir memleket gibi gördüğünüz sürece, bu çoğunluk size oy vermeyecek.

Anıtkabir'de çok yalvarıp Mustafa Kemal'in kalkmasını ve aday olmasını sağlasanız bile, vermeyecek.

"İnsan merkezli"

Bir yanda Hasan Cemal ve "Türkiye" duruken, öte yanda da burayı "Yeni Türkiye" zannedenler var.

Seçimin sabahında Markar

Esayan'ın "Yeni Türkiye'ye hoşgeldiniz..." başlıklı ve Oral Çalışlar'ın "Yeni Türkiye kazandı..." başlıklı yazılarından başka, benim gözümde kaçmış birkaç tane daha vardır kuşkusuz.

Bunların en komik olanı, her zamanki gibi, Esayan'ınkiydi.

Şöyle yazmış: "Küresel düzeyde Erdoğan'ın temsil ettiği insan merkezli millî çıkar konsepti insanlardan destek görüyor."

Küresel düzeyi bir kenara bırakalım, Erdoğan'ın hangi politikasının "insan merkezli" olduğunu gerçekten merak ettim. Önce çok güldüm, sonra merak ettim.

Mesela, polisin sekiz kişiyi kurşunlayarak ve/veya döverek öldürmesine yol açmak ve sonra bu polisleri kahraman ilan etmek mi "insan merkezli"?

Yoksa, büyük sermayenin önündeki tüm engelleri kaldırmak, yüzlerce işçinin öldürülmesinin önünü açmak, sonra da öldürenlerin ellenmemesini sağlamak mı "insan merkezli"?

Ya da, ülkedeki her akarsuyun üzerine bir hidroelektrik santral inşa ettirip memleketi insan açısından yaşanmaz hale getirmek mi "insan merkezli"?

"İnsan" derken, belki de Esayan tam anlamıyla "insan" demek istemiyor da, "Tayyip dostu insan", "zengin insan" demek istiyor.

Başka bir Türkiye

Türkiye'nin "yeni" olduğunu Yıldırım Oğur da anlatıyor. Seçimden önceki gün, Erdoğan'ın "maalesefle başlayıp Ermeni ile biten" sözlerini affetmemiz için didinip duruyordu.

"Ayrımcı anlamlarla boğuşa boğuşa Yeni Türkiye'nin anlam dünyası inşa ediliyor" diyordu. "Ama insaf edin" diyordu.

Ben derim ki, Hasan Cemal'le hezimete uğrayan "Türkiye", ne de Esayan'la Oğur'un "yeni" Türkiye'si. Biz başka bir Türkiye istemiyoruz.

Ve bu seçim o Türkiye'nin mümkün olduğunu gösterdi.

Roni Margulies

İrkçılık kapitalizmin ayrılmaz bir parçası

Türkiye’de ırkçılık politik tartışmalarda çoğu zaman merkezde duruyor. Devletin kurucu ideolojisinde, MHP veya BBP gibi faşist siyasi akımlarda, iktidar partisinin söylemlerinde, ana muhalefette, hatta zaman zaman mültecilere yönelik saldırıların bahsinde solda dahi ırkçılığın izlerini sürmek mümkün. Ermenilere, Kürtlere, Rumlara, Yahudilere yönelik ırkçılığın kökenleri oldukça derin.

Oysa ırkçılığın varlığı, insanlık tarihinin bütününe kıyasla oldukça yeni; her zaman var olan ve olacak bir olgu veya insan doğasının değişmez bir parçası değil.

İrkçılık ve kapitalizm

Geçmiş birkaç yüzyılda ne kadar “bilimsel” gerekçeler üretilmeye çalışılırsa çalışılsın, ırkçılık, kapitalizmin erken dönemlerindeki gelişimi sırasında, egemen sınıfların sömürü ihtiyacını karşılamaya yönelik üretilmiş bir ideoloji. Kapitalizm öncesi toplumlarda da bir dizi önyargı ve ayrımcılık biçimi vardı. Ancak bir grup insanın, ortak olarak taşı-

dıkları öne sürülen -çoğunlukla fiziksel olan- karakteristik özelliklerden dolayı sistemli bir şekilde ayrımcılığa uğramaları, kıtalar arası köle ticaretinin hızlanmasıyla başladı.

17. ve 18. yüzyılda Avrupa’da burjuva devrimleri gerçekleşirken, herkesin eşit ve özgür olduğu fikri öne çıkarılıyordu. Fakat kapitalistler, vahşi bir köle ticareti ve emek sömürsü üzerinden zenginleşiyorlardı. İrkçılık, bu çelişkiyi gidermek için, siyahların insandan çok hayvanlara yakın bir alt tür olduğunu anlatan ayrımcı bir teori olarak şekillendi.

Fakat ırkçılık, kölelik sona erdikten sonra da ufak tefek değişikliklerle çeşitli biçimlerde var olmaya devam etti. Bu sayede, insanlar arasında fiziksel veya kültürel gruplaşmalar yaratarak, egemen sınıf, sömürdüğü emekçi sınıfları bölerek zayıflatma fırsatı yakalıyordu. İnsanların çıkarlarının, üretim ilişkilerinde tuttukları pozisyona, ait oldukları toplumsal sınıfa göre değil, fiziksel veya kültürel olarak ortak özellikleri taşıdıkları insanlarla ortak tanımlanması, gerçek sınıfsal çelişkiler etrafında



mücadeleyi engellemeye yarıyordu.

İrkçılık ve işçi sınıfı

19. yüzyılda İngiltere işçi sınıfının durumunu (İrlandalı göçmen işçilerle birlikte) ele alan Marx, milliyetçi ve ırkçı fikirleri benimseyen işçilerin, bu yolla kendi egemen sınıflarının çıkarlarına ortak edildiklerini saptıyordu. İngiliz egemen sınıfının İrlandalıya yönelik ırkçı fikirlerinin emekçiler içinde de kabul görmesi,

Marx’a göre, İngiliz işçi sınıfının oldukça örgütlü olmasına rağmen güçsüz olmasının sırrıydı.

Bugün artık ırkçılık için biyolojik gerekçelerden çok “kültürel” argümanlar öne sürülüyor. Ancak ırkçılık birçok ülkede hâlâ siyasetin temel sorunlarından biri. Türkiye’de Kürtlerin, Ermenilerin ve diğer halkların üzerindeki baskılar, birçok ülkede göçmenlere ve mültecilere yönelik düşmanlık sürüyor.

İrkçuların fikir özgürlüğü olmalı mı?

Tarih bir yandan da, ırkçılığa ve faşizme karşı kitlesel mücadelelerle, ezen ve ezilen gruplardan işçilerin ayrımcılığa birlikte karşı çıktıkları eylemlerle dolu. İrkçı fikirler geniş kitlelerin mücadelesiyle yenilebilir, marjinal hâle getirilebilir.

Bu mücadeleler içindeki bir tartışma ise, ırkçı görüşlerin dile getirilmesinin, yaygınlaştırılmasının “ifade özgürlüğü” kapsamında olup olmadığı. 1920’lerde Almanya’da Hitler ve Naziler yükselişten, sosyalistler ve liberaller bunu nasıl durduracaklarını tartışıyorlardı. O günden bugüne, ırkçılık her yükseldiğinde, buna karşı çıkanlar arasında iki eğilim ortaya çıkıyor.

Liberaller ve solun bir bölümü, ırkçıların ve faşistlerin de tüm diğer siyasal akımlar gibi ifade ve örgütlenme hakkı olduğunu, argümanlarının “tartışma yoluyla” mağlup edilmesi gerektiğini öne sürer.

Toplumdaki ırkçı fikirlere karşı tartışmak elbette önemli; ancak ırkçı grupların örgütlenmeleri ve görüşlerini yaymaları “ifade özgürlüğü” kapsamına girmez. Nefreti ve ayrımcı

görüşleri yayma özgürlüğü olamaz.

Bu sonuca, tarihte ırkçılığa ve faşizme karşı mücadelenin deneyimlerinden varıyoruz.

İtalya’da Mussolini’nin siyasi hareketi yükselişten, anaakım partiler, faşistlere de diğer tüm partiler gibi muamele edilmesi gerektiğini ve anayasal haklar verilmesi gerektiğini savundular. Sonuç korkunç oldu. 1922’de İtalyan egemen sınıfı iktidarı Mussolini’ye teslim etti; basın özgürlüğü, herhangi bir tür muhalefet veya protesto, demokrasinin tüm kırıntıları şiddet yoluyla ezildi.

10 yıl sonra bir benzeri Almanya’da yaşandı. Tüm anaakım partiler; muhafazakârlar, liberaller ve sosyal demokratlar, hepsi birden Nazileri kınıyordu ancak onlara karşı yalnızca “anayasal” araçlarla mücadele edilmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Hitler, kendisinin “düşünce özgürlüğü”nü savunanları kamplara doldurdu, milyonlarca kişiyi öldürdü.

İngiltere’de üniversite öğrencileri, ırkçılara “platform vermeme” taktiğiyle örgütlenerek kampüslerden faşistleri temizlediler. Fransa’da ise

bu argüman kazanmadığında, Le Pen’in takipçileri üniversitelerde güçlü bir örgütlenme yarattılar.

İrkçı fikirlere karşı çıkarken, bir yandan da ırkçıların örgütlenmesinin, görüşlerini yaymasının ve gösteri yapmasının önüne fiziksel olarak geçmeliyiz. Bununla kastedilen, küçük gruplar hâlinde ırkçılara yönelik bireysel saldırılar değil; kitlesel gösterilerle ırkçıların nefret yapmak için yaptıkları eylemleri durdurmak.

İngiltere’de 1936’da, Hitler’in arkadaşı faşist Mosley’nin Londra’daki bir gösterisi, işçi sınıfının farklı kesimlerini bir araya getiren kitlesel ve saatlerce polise direnen bir karşı gösteriyle engellendi. 1977’de Londra’nın güneyindeki Lewisham’da faşistlerin yürüyüşü yine antifaşistler tarafından engellendi; bu mücadele dalgasının üzerine kurulan Anti-Nazi Birliği, yıllar boyu Nazilerin örgütlenmesini engelleyerek ırkçılığı gerilettiler.

İrkçıların propagandası yalan ve nefret üzerine kuruludur. Avrupa’da Naziler, Yahudi Soykırımı’nı inkâr



ederler. Antifaşistler ise soykırımı meşrulaştıran argümanların tartışmaya açılmasına karşı çıkarlar. Türkiye’de de MHP, BBP ve İşçi Partisi gibi ırkçı gruplar, Ermeni Soykırımı’nı inkâr ediyorlar. Dersim Katliamı’nın gerekli olduğunu savunuyorlar. Kürtlerin ve tüm diğer kimliklerin haklarına karşı çıkmak için örgütleniyorlar. İrkçıların görüşlerine “saygı” duyup onları “rasyonel” bir tartışmayla ikna etmek yerine; “Hepimiz Ermeniyiz” diyen yüzbinlere, soykırım anmalarına katılan aktivistlere, Kürt sorununda barış isteyenleri bir araya getirerek ırkçılığı geriletecek kitlesel kampanyalar inşa etmeliyiz.

Kent Gıda ve Kimberly Clark işçileri kazandı!



● Gebze'deki Kent Gıda fabrikasında 24 gün süren grev, işçilerin taleplerinin çoğunu kazanmasıyla sona erdi.

● 36 gün grev yapan Tümka-İş sendikasına üye Kimberly Clark işçileri de mücadelelerinin kazanımlarını elde ederek sözleşme imzaladılar.

● Yıldız Entegre fabrikasında işçilerin kabul etmediği Toplu İş Sözleşmesi'ni imzalayan Ağaç-İş yönetimi, daha sonra

da işyerindeki sendika temsilcilerini görevden aldı. Yüzlerce işçinin protesto eylemleri bu hafta da sürdü.

● Yatağan'da aylardır özelleştirmelere karşı direnen maden ve enerji işçileri, seçim programı dahilinde şehre gelen Tayyip Erdoğan'ı protesto etti. Eyleme polis saldırdı, çok sayıda işçi gözaltına alındı.

● Eskişehir Organize Sanayi Bölgesinde kurulu olan ve 151

cihazları üreten ICF fabrikasında sendika bakanlıktan yetki alınca 2 işçi işten çıkarıldı, 8 işçi de izne çıkarıldı. Fabrika önünde direniş başladı.

● Yüksekova, Şemdinli ve Çukurca'da Van Gölü EDAS'ta arıza ve bakım-onarım servisinde çalışan Enerji-Sen üyesi işçiler, şirketleri ile imzaladıkları protokolün iptal edilmesi üzerine iş bırakma eylemi başlattı.

5 şehirde antikapitalist günler

Ekim ayında DSİP 5 şehirde Antikapitalist Günler başlığıyla etkinlikler düzenleyecek. Ay boyunca Akhisar, tekirdağ, Ankara, İzmir ve İstanbul'da düzenlenecek toplantılarda, barış süreci, seçimlerin ardından farklı bir siyasetin nasıl örgütlenileceği, neo liberal politikalara, cinsiyetçiliğe, iş cinayetlerine karşı mücadeleler Antikapitalist Günler kapsamında tartışılacak.

Bu sayıda katkıda bulunanlar: Ersin Tek, Faruk Sevim, Gül Dönmez, Meltem Oral, Onur Dvrım Üçbaşı, Ozan Ekin Gökşin, Ozan Tekin, Özden Dönmez, Özdeş Özbay, Roni Margulies, Şenol Karakaş, Ümit İzmen, Volkan Akyıldırım.



Marx diyor ki...

Hakim fikirler ve işçi sınıfı

"Egemen sınıfın fikirleri her çağda egemen fikirlerdir. Yani toplumun egemen maddi gücü olan sınıf aynı zamanda egemen entelektüel gücüdür de."

Çankaya Köşkü'nde oturmaya başlayacak olan Erdoğan, yerel seçim mitinginde Berkin Elvan'ın annesini hedef alıp yuhalatarak sağcılığını "millet böyle istiyor" diye meşrulaştırmaya çalışmıştı.

Faşist MHP ile ittifak kurup, AKP çizgisinde olduğunu söyleyen İhsanoğlu'nun adaylığı-

nın ve politikalarının doğru olduğunu savunan ırkçı CHP'nin yöneticileri kendilerine oy vermeyen seçmenleri suçluyor.

Kendilerine sosyalist diyenlerin çoğunun AKP eleştirisi "bidon kafalı" edebiyatıyla son buluyor. Bu tavrı eleştiren bazıları ise dönüp CHP'ye oy veren Alevi işçileri kendi celdasına sarılanlar olarak suçlayabiliyor. Marksistler egemen sınıfa ve onun temsilcisi olan partilere karşı mücadele eder. Onlara oy veren işçilere ve

fakirlere karşı değil.

Burjuvazi sadece şiddetle, egemenliğini sürdürmez. İşçi sınıfının da bir parçası olduğu toplumun burjuva azınlık tarafından yönetilmesine ikna edilmeleri gerekir. Egemen burjuva fikirlerin işlevi burada başlar. Karl Marx'ın kapitalist toplumun yapısına ve eşitsiz gelişimine dayanarak belirttiği gibi: Egemen fikirler, egemen sınıfın fikirleridir. Cinsiyetçilik, homofobi, anti-semitizm, mezhepçilik, ırkçılık ve milliyetçilik kapitalist toplumda iktidarı elinde tutan sınıf olan burjuvazinin fikirleridir, tek tek bireylerin özgün fikirleri değil.

Erkeğin kadın, her ikisinin de çocuk üzerindeki tahakkümü demek olan ve miras yoluyla özel mülkiyetin korunması için

varolan ailenin kutsal halesinin düşmemesi için kadınların ev işleriyle ilgilenmesi gereken ikincil varlıklar olduğu fikri işlenir.

Türk patronla Türk işçinin tek ortak noktası aynı devletin yurttaşları tarafından dünyaya getirilmelidir. Buna karşılık kendi milletinin diğer milletler ile yarış içinde onlardan üstün olduğunu savunan milliyetçilik, burjuva ve işçiyi aynı gemideymiş gibi gösterir. Aile, okul, kışla, medya ile egemen sınıfın fikirleri durmadan yeniden ve yeniden üretilir. Kim üretim araçlarını elinde tutuyorsa hakim fikirler onun fikirleridir. Ancak bu fikirler bir yere kadar iş görür. Emekçi sınıfları sermaye partilerine ve devlete bağlayan burjuva fikirler, sınıf

mücadelesi içinde kırılır.

Maden ocağında birlikte çalıştığı Kürt işçiyi hakkını arayan bir Karadenizli işçi, ırkçılığın mücadeleyi böldüğünü pratikte kavrar. Milyonlarca işçinin egemen fikirlerden kopması kendi bağımsız çıkarları için kolektif mücadele veremeleriyle mümkün olur.

İşçi sınıfının ortak talepler için mücadeleye geçmesine yardımcı olurken, bu mücadele içinde egemen fikirler karşı savaşırsınız. Kapitalist toplumun eşitsiz gelişimi ve yapısından dolayı işçi seçmenleri suçlamayız. Onları kazanmaya çalışırız.

*Alman İdeolojisi Karl Marks, Friedrich Engels

Volkan Akyıldırım



mücadelenin içinden

Sömürü çarkı kadın işçileri eziyor

Türkiye'de çalışma yaşamında yer alan yaklaşık 28 milyon kişinin 20 milyonu erkek, 8 milyonu ise kadındır. Sigortalı çalışan 12 milyon işçinin yaklaşık yüzde 30'unu kadın işçiler oluşturur.

Türkiye'de çalışma yaşamına katılım oranı erkeklerde yüzde 70, kadınlarda ise yüzde 30'dur. Kadınların çalışma yaşamına katılım oranları, Avrupa'da ortalama yüzde 65 dolayındadır. En düşük katılım oranı yüzde 50 ile İtalya'dadır.

Kadın işçilerin Türkiye'de çalışma yaşamına katılmadaki bu düşük oranının en önemli nedeni, aile içi işlerin başta çocuk bakımı olmak üzere, kadınların görevi olmasıdır.

Kadın işçileri, iş yaşamından uzaklaştıran en önemli konu çocuk bakımındır. Kadınların istihdama katılım oranının en yüksek olduğu yaş grubu 25-29 yaş grubudur. Kadınların çalışma yaşamına katılım oranı ortalama yüzde 30 iken, 25-29 yaş grubunda bu oran yüzde 38'e çıkmaktadır. Ama daha sonraki yaşlarda, çocuk bakımı ve ev işleri nedeni ile kadın işçiler işten ayrılmakta ve çalışma yaşamları sona ermektedir. Bu da göstermektedir ki, çocuk bakımı ve ev işlerinin sadece kadınların yükümlülüğünden çıkarılması, kadınların çalışma yaşamına katılmasının önünün açılmasında en önemli konudur.

İş yaşamında yer alan kadınların önündeki önemli sorunlardan birisi, alınan ücretlerdeki farklılıktır. Türkiye'de kadın işçiler, erkeklerden ortalama yüzde 20 daha az ücret alırlar. 45 saatlik haftalık çalışma sürelerinin yanı sıra kendi evlerinde fazladan ortalama 28 saatlik ev işçiliği yaptıkları halde, bu fazla çalışmanın kadınlara her hangi bir karşılığı olmaz.

Kadın işçilerin en fazla istihdam edildiği tarım iş kolunda, aslında kadın işçiler ücret almaz, ücretsiz aile işçiliği yaparlar. Yani elde edilen gelirden çalışan kadına hiçbir nakit ödeme yapılmaz.

Örgütsüzlük tüm işçiler için olduğu gibi, kadın işçiler için de çok önemli bir sorundur. Yasalarla getirilmekte olan esnek çalışma, kısmi zamanlı çalışma, evden çalışma gibi uygulamalar, kadın işçilerin örgütsüzlüğünü daha da artırmaktadır.

Kadın işçilerin talepleri

Genel olarak işsizliğe de çare olmak üzere çalışma süreleri kısaltılmalı, kadın ve erkek işçilerin kendilerine ve ailelerine daha fazla zaman ayırması sağlanmalıdır. İş yerlerindeki çalışma düzeni, kadınların ve erkeklerin çocuklarına bakma yükümlülüğüne uygun şekilde düzenlenmelidir.

Herkesin kolaylıkla yararlanabileceği kreşler açılmalı, kapatılan kamu kreşleri yeniden kurulmalıdır.

Kadınlara, aynı işi yapan erkek işçilerden daha düşük ücret verilmesini engellemek için yasal tedbirler alınmalıdır.

Faruk Sevim

Fırtına, hortum ve aşırı yağış

Küresel ısınma Türkiye'de

Küresel ısınma son zamanlara kadar uzak ülkelerin kötü etkilendiği soyut bir süreç olarak görülürken bugün onun somut etkilerini her an hissediyoruz. Geçen hafta İstanbul başta olmak üzere pek çok yerde yaşanan fırtına ve aşırı yağış, bir kişinin ölümüne neden oldu. Giderek kısalan aralıklarla Marmara denizi kıyılarında, hortumlar görülmeye başladı. Yağmurların uzun süreli ve az miktarda değil, yoğun sağanaklar şeklinde yağması sellerin sayısını arttırdı. Bir yandan seller can ve mal kayıplarına yol açarken diğer yandan yeraltı sularının kontrolsüz kullanımıyla artan kuraklık pek çok alanı çöle çevirdi.

Konya'daki Meke Gölü kurudu.

Atmosferdeki sıcaklığın sera gazlarının etkisiyle artması sonucu oluşan küresel ısınma, denge ve aşırı iklim olaylarının daha sık yaşandığı küresel bir iklim değişimine neden oluyor. Yaşanan "acayip havaların" temel nedeni bu. Kontrolsüz bir şekilde büyüyen büyük şehirlerde yaratılan tahribat bir yandan küresel ısınmaya katkıda bulunurken, bu tahribatın sonuçları da buralarda yoğunlaşıyor. Büyük şehirlerin yarattığı ilave ısı dikey hava akımlarına neden

oluyor. Ormanların kesilmesi, betonlaşmanın artması ısının doğal olarak dağılmasını engelliyor. Şehirlerde ortaya çıkan kirlilikte hava koşullarını ve yağmuru kötü etkileyebiliyor.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Kadir Topbaş önce "Dünyanın birçok yerinde tufanları şehirlerde görüyorsak, dünya bize sinyal veriyor" daha sonra ise "İstanbul'da küresel iklim değişikliği yaşıyoruz" diyerek doğru bir noktaya parmak basmış. Ancak Topbaş 3.Havalimanından 3.Köprü'ye İstanbul'un ormanlarını yok eden pek çok projeyi destekleyen biri. Üyesi olduğu AKP ise küresel ısınmayı durdurup gezegeni kurtarmak için ciddi hiçbir adım atmayan, her seferinde büyük şirketlerin, milli çıkarların daha önemli olduğunu anlatan bir parti.

Gezegeni korumak ve normal hava koşullarına geri dönmek için hem Topbaş'a ve AKP zihniyetine karşı örgütlenmeliyiz.

Ancak iklim mücadelesinin ufku sadece AKP karşıtlığı ile sınırlı değil. Küresel iklim değişimin nedeni doğayı sonsuz ve bedava bir kaynak olarak görüp, kâr oranlarını arttırabilmek için çevreyi talan eden kapitalist zihniyet. Sera gazlarının salınım oranlarının azaltılmaması



da da, Termik ve nükleer santrallerin inşasında da, petrol arama çabaları sırasında kirlenen bütün bir Meksika Körfezi'nde de aynı sorumluların temel motivasyonu daha fazla kâr elde etmek.

Bu yüzden iklim mücadelesi gibi toplumun insan ihtiyaçları temelinde yeniden örgütlenmesini talep etmek "iklimi değil sistemi değiştirin" sloganını benimsemek zorunda.

İklim değişiminin önüne geçebilecek tek gerçekçi çözüm bu.

20-21 Eylül Küresel iklim zirvesi

Küresel Eylem Grubu 20-21 Eylül'de New York'ta yapılacak olan ve dünya liderlerinin iklim krizine bir kez daha "çare arayacakları" zirveye karşı tüm dünyadaki aktivistlerle birlikte bir iklim zirvesine çağrı yapıyor. Aktivistler enerji politikasının kökten değişmesini, karbon salını-

mının azaltılarken çalışanların işlerinin korunmasını, bu değişimi mümkün kılacak yatırımların ise kamu finansmanı ile yapılmasını talep ediyorlar. 20 Eylül günü uluslararası aktivistlerin de katılacağı bir dizi toplantı ve bir konser 21 Eylül günü ise yürüyüş yapılacaktır.

sosyalizm sohbetleri

İnsanî müdahale olabilir mi?

ABD'nin hava harekatiyle Irak'ı bombalaması karşısında derin bir 'oh' çekenler oldu. Ortadoğu'da IŞİD'in giderek etkisini artırması, sivilleri katletmesi haklı olarak birçok insanın tepkisini çekiyor. Ancak IŞİD'e karşı nasıl mücadele edileceği konusunda bir kafa karışıklığı var. Ezidi halkını yaşadıkları, açlık, sürgün, katliam karşısında bu gelişmelere dur diyecek bir 'kurtarıcı' arayışı var. Ancak bu kurtarıcının ABD ordusu olabileceğini düşünenler fena halde yanılıyorlar.

IŞİD zaten ABD'nin Afganistan ve Irak işgallerinin ürünü olan bir örgüt. Tıpkı El-Kaide gibi. Emperyalizmin Ortadoğu'ya müdahalesi bugün IŞİD'de en kanlı halini gördüğümüz mezhepçiliğin temel kaynağıdır. İşgal kuvvetlerini yıllar sonra çeken ABD geride bugünkü Irak manzarasının temel taşlarını bıraktı.

Bugün ABD jetlerine karşı olmayı, Irak'taki kan gölüne göz yummak, kuru bir anti emperyalist ezberi tekrarlamak veya fildişi kuleden, soğukkanlı politik analiz yapıp insanla-

rın gerçek acılarına çözüm üretmemek olarak yorumlayanlar var. Bu yeni bir eleştiri değil.

"Buna seyirci kalmak, bunu beklemek, buna müdahale etmemek mümkün değil. Bu konuda düşüncelerimizin geneli itibariyle örtüştiğini görmek bizleri ayrıca memnun etmiştir." Erdoğan 2012'de Obama ile Suriye'ye 'insani müdahale' üzerine yaptığı görüşmeden sonra böyle diyordu. Suriye'deki halk ayaklanmasının iç savaşa dönüştüğü süreçte uçuşa yasak bölge ilan edilmesi, Türkiye ve ABD'nin müdahale etmesi, en azından 'vahşeti' durdurmak adına yoğun bir şekilde talep ediliyordu. Yani savaşı durdurmak için savaş jetleri öneriliyordu. Afganistan'a 'kadınları özgür-

leştirme', Irak'a 'demokrasi götürme' için müdahale eden ve geriye bir milyondan fazla ölü bırakan ABD, şimdi Irak'a müdahale ederek IŞİD'i bitirebilir mi? Birkaç IŞİD militanını öldürmek Ortadoğu halklarına çare olabilecek mi?

1990'larda Kosova'ya ABD liderliğindeki NATO müdahalesinin gerekçesi de sivilleri korumaktı. Ancak bombardımanların ardından savaştan kaçanların sayısı üç kat arttı. Bugün ABD jetlerinin 'halklardan yana' uçtuğunu zannedenler Kosova'da 'askeri araç' zannederek savaştan kaçan sivillerin konvoylarını bombaladığını unutuyor. 'Etnik temizlik' tam da NATO müdahalesinden sonra hız kazandı.

'İnsanî müdahale' emperyalist saldırganlığa geçirilen

hümanist kılıftır. Bugün soykırımı bombalarla önleme iddiasındaki ABD, 1991'den beri Irak'ta yaşanan milyonlarca ölümün asli failidir.

Bugün Ortadoğu'da Arap devrimlerinin yenilgisinin 'bedelini' ödüyoruz. Mısır devriminde Refah sınır kapısının açıldığı günlerden İsrail'in saldırganlığının arttığı günlere geldik. Emperyalizm devrim sürecinde kaybettiği gücünü bölgede yeniden kazanmaya çalışıyor. IŞİD'i yaratan güç IŞİD'i yok edemez. Bunu başaraabilecek tek odak 2011'de dik-tatörlere karşı ayaklanan Ortadoğu halklarının mücadelesidir. IŞİD'i yenecek olan Irak başta olmak üzere Ortadoğu işçi sınıfıdır.